

Gesteggel om Tennis op het Olympisch menu te krijgen

Door Stéphanie Guillé

De sfeer tussen de International Lawn Tennis Federation en het IOC was in 1928 om te snijden. De strijd liep hoog op ook al omdat de LTF bleef vasthouden aan de afspraken die tussen beide kempnen waren gemaakt. Er was sprake van vier minimeisen. Het zou nog tot 1988 duren voordat tennis weer op de Olympische Spelen werd afgewerkt.

Dispuut

Door een oplopend dispuut tussen de International Lawn Tennis Federation en het Internationaal Olympisch Comité kwam de programmatie van tennis op de Olympische Spelen van Amsterdam in het gedrang. Vooral de ILTF bleef voet bij stuk houden en week niet af van wat in maart 1926 was vooropgesteld:

"(1) The International Lawn Tennis Federation be granted one representative at least

on the International Olympic Committee.

(2) The International Lawn Tennis Federation be allowed to co-operate in the

technical and material organization of lawn tennis at the Olympic Games.

(3) The definition of an amateur as adopted by the International Lawn Tennis

Federation to be accepted so far as lawn tennis is concerned.

(4) The holding of the Olympic Games in any one year not to cancel or supersede

the holding during that year of any officially recognized lawn tennis champion-

ships or competitions, and the Olympic Games not to be regarded as "A

Championship of the World" in lawn tennis."

Uiteraard was deze beslissing van de ILTF een pijnlijke zaak voor het Nederlandse Organiserend Comité dat hiermee een streep door de rekening zag getrokken van de gedane investeringskosten. Door de veelbelovende gesprekken met Mr. Paul de Borman, die volgens het artikel 'De Olympische tennisspelen' uit de Nieuwe Rotterdamse Courant (1927) ging pleiten voor opschorting van het door hem opgestelde ultimatum, was het Nederlands Olympisch Comité tot op het laat-

ste moment ervan overtuigd dat tennis op het programma zou staan. Natuurlijk was men op de hoogte van de verziekte sfeer tussen beide partijen, maar desondanks rekende het NOC op een sportieve en loyale houding vanwege de andere nationale tennisbonden. Het feit dat er bij de stemming slechts enkele stemmen te kort waren voor het behoud van tennis op de Spelen -32 v[er] en 26 tegen, wat dus niet de vereiste tweederdemeerderheid was - vormde dan ook een zware teleurstelling voor het Nederlandse organisatiecomité. Des te meer omdat het voorstel in feite verworpen was doordat de vier grote tennisnaties, die elk over vijf stemmen beschikten, tegen Olympisch tennis stemden. Voor de overige landen was het dan ook haast onmogelijk om een tweederdemeerderheid te halen, en aldus iets erdoor te krijgen wat tegen de zin was van deze dominerende 'Big Four'.

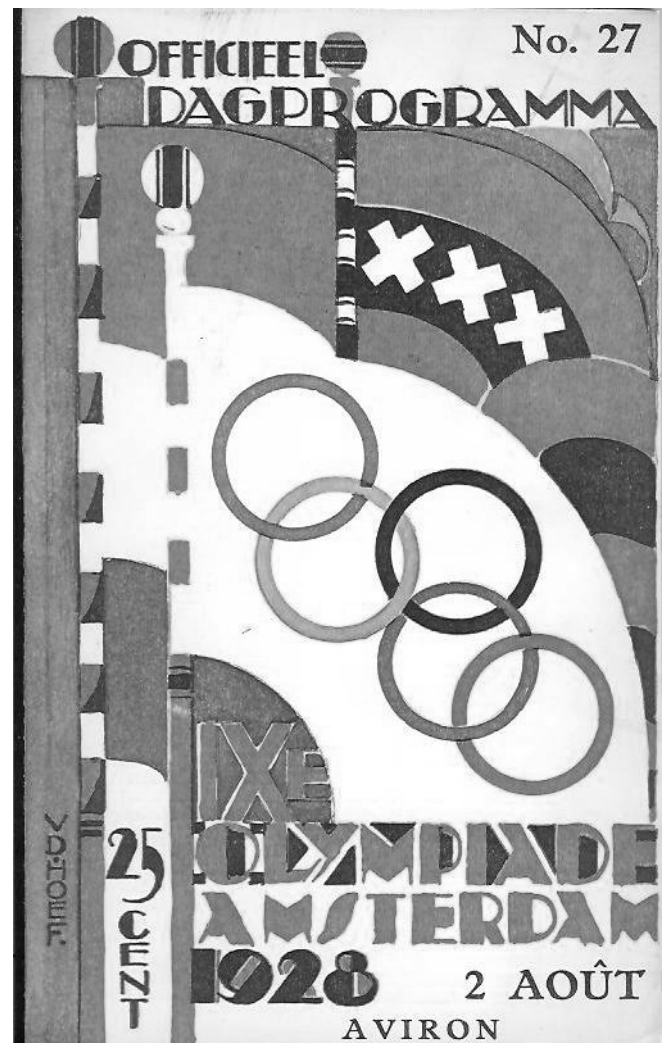
Zelfs de erkenning van het internationale kampioenschap, dat hierdoor gelijkgesteld werd met de vier grote ILTF Official Championships, werd aanvankelijk als een pleister op de wonde gezien. Toch zagen de

Nederlandse afgevaardigden van de Nederlandse Lawn Tennis Bond (NLTB), vooral de heren Broese van Groenou en Dutilh, al snel de kansen in van het door de ILTF erkende internationale kampioenschap. Zo staat er in de *Nieuwe Rotterdamsche Courant* op 24 maart 1927 het volgende te lezen:

“Naar de meening van den heer Dutilh is uit tennis-oogpunt de toewijzing van de Internationale Kampioenschappen een uitnemende oplossing voor de geheel in de verdrukking zijnde Olympische tennisspelen. Want al ware het doorgaan aangenomen, dan zou dit met een kleine meerderheid geweest zijn en dan zou toch een voornaam deel der sterkste spelers (Engelschen en Amerikanen) niet gekomen zijn. Nu is er bereids toezegging van deze landen en ook van de Franschen.”

Volgens het artikel ‘Tilden naar ons land?’ uit de *Nieuwe Rotterdamsche Courant* van 26 maart 1927 begon men al snel te dromen over een mogelijke komst van spelers als Tilden en Hunter, die door de heren Broese van Groenou en Scheurleer – en dus niet door de Nederlandse Lawn Tennis Bond – uitgenodigd zouden zijn om deel te nemen aan de Internationale Kampioenschappen. De amateurbepalingen verboden namelijk dat spelers voor andere dan officiële wedstrijden door een bond of club uitgenodigd mochten worden. Bovendien was het voor de spelers verboden om reis- en verblijfskosten te aanvaarden. Uit dat oogpunt was dan ook een uitnodiging vanuit particuliere zijde gericht, waardoor de spelers de gasten van dhr. Broese van Groenou werden. De Nederlandse Lawn Tennis Bond had immers al verscheidene jaren geprobeerd om Amerikaanse professionals in het land te krijgen, telkens zonder succes. Met dit toernooi hoopten ze dan ook dat men er ditmaal wel in zou slagen om de beste spelers ter wereld naar Holland te lokken om van hun buitengewone spel te kunnen genieten, iets wat – zo dacht men – wellicht nooit meer zou lukken, aldus de auteur van dit artikel. Opmerkelijk is dat de schrijver van dit artikel meent dat de kampioenschappen van Holland ‘andere dan officiële wedstrijden’ zijn. Dit terwijl meerdere artikels, waaronder onder andere ‘De olympische tennisspelen’ en daarenboven ook het jaarverslag van de ILTF van 1927 meldden dat de federatie de kampioenschappen wel degelijk officieel erkende en hierbij gelijk stelde met de overige vier, permanente ILTF Official Championships. Toch blijkt uit het artikel uit de *Nieuwe Rotterdamsche Courant* van 15 februari 1928 dat het vastleggen van het meest gunstige tijdstip wanneer de kampioenschappen zouden doorgaan,

geen evidente kwestie was. Na heel wat wikken en wegen vond het bestuur van de Nederlandse Lawn Tennis Bond dat het toernooi best georganiseerd kon worden tussen de Franse kampioenschappen en het toernooi van Wimbledon, meer bepaald van 7 tot en met 17 juni. Opmerkelijk is dat ook hier aangegeven wordt dat, ondanks het feit dat het toernooi officieel erkend werd door de ILTF als ‘ILTF Official Championship’, Nederland toch nog heel wat moeite heeft moeten doen om de door hun voorgestelde data der internationale kampioenschappen officieel erkend te krijgen. Deze datumerkenning hield immers in dat er in die periode onder andere geen Davis Cup wedstrijden gespeeld mochten worden. Het was dan ook een zware teleurstelling voor het bestuur van de Nederlandse Lawn Tennis Bond toen bleek dat de derde ronde van de Davis Cup niet anders dan gelijktijdig met het toernooi gespeeld moest worden. De tweede klap voor de NLTB was dat Engeland net in dat tijdsvak drie interlandwedstrijden tegen Amerika en tegen Australië geprogrammeerd had, wat inhield dat de beste spelers ter wereld niet aanwezig zouden zijn

op de internationale kampioenschappen in Holland. Uiteraard vormde dit een zware teleurstelling voor de NLTB. Daarom werden twee afgevaardigden, de heren Broese van Groenou en Dutilh, voor overleg en voor een eventuele verschuiving van deze wedstrijden naar Londen gestuurd. Echter dit was voor Engeland onmogelijk, omdat de periode tussen Parijs en Wimbledon steeds voorzien was voor dergelijke ontmoetingen aangezien de toer van de Australische en Amerikaanse ploeg hierop afgestemd was. Toch beloofde de Britse LTA door een ploeg spelers en speelsters in Den Haag vertegenwoordigd te zijn. Verder besloot men - waarschijnlijk om de komst van toch enkele wereldvedetten naar het Internationaal Kampioenschap in Holland veilig te stellen - om de Davis Cup wedstrijden eveneens op de M.E.T.S.-banen te laten doorgaan. Helaas voor het toernooi waren het voornamelijk deze wedstrijden die het grootste deel van de publieke aandacht genoten. Het was zelfs zo dat, bij de aanvang van de Davis Cup wedstrijden, slechts een klein deel van de partijen die op het programma van de Internationale Kampioenschappen stonden, afgewerkt konden worden.

Ondanks de hele voorafgaande problematiek namen uiteindelijk 67 deelnemers uit zestien verschillende naties aan het internationale kampioenschap deel. De winnaar bij de heren was de Amerikaan Hunter die de Fransman in de finale in drie sets versloeg. Bij de dames won de Nederlandse Kea Bouman van de Duitse kampioene Aussem. Het heren dubbelspel werd gewonnen door Borotra en Boussus, die in vijf sets Boyd en Robson wisten te verslaan. De meest spannende eindstrijd van de internationale kampioenschappen was volgens het tijdschrift *Lawn Tennis* het dames dubbelspel, waarin het Hollandse paar Bouman - Couquerque te sterk was voor het Engelse team Ridley - Mc. Liquhan. In het gemengd dubbelspel behaalde Mej. Aussem aan de zijde van de Amerikaan Hunter de eindzege binnen.

Enkele jaren later, in 1931, informeerde Paul de Borman de leden van de ILTF dat het IOC ernaar verlangde om lawntennis opnieuw op het Olympisch programma van de Spelen van 1932 te zetten, die zouden plaatsvinden in Los Angeles. Volgens Paul de Borman zou, indien beide partijen bereid waren enkele toegevingen te doen, het niet veel moeite kosten om tot een consensus te komen. Toch besliste de ILTF uiteindelijk dat lawntennis enkel en alleen terug deel uit zou maken van de Olympische Spelen indien het IOC akkoord zou gaan met de vier minimum vereisten die in 1926 opgesteld waren. In 1934 komt er opnieuw een verzoek,

deze keer vanwege de Duitse delegaties, om de herinvoering van lawntennis op de Olympische Spelen opnieuw hoger op de agenda te plaatsen, maar hieraan werd geen gevolg gegeven. Het zou nog tot de Spelen van Seoul in 1988 duren voor er weer officieel getennist werd op de Olympische Spelen.

Bronnen:

Nieuwe Rotterdamsche Courant (21/03/1927)
 ILTF Annual General Meeting 1931/1934
 Little 2009; Jones 1986; Carpentier 2006: 61; Mutton 2003.
 Het Vaderland 18 juni 1928; Lawn Tennis 20 juni 1928. (KNLTB 1928).
 Het Vaderland 18 juni 1928; Lawn Tennis 20 juni 1920.
 NRC 5 juni 1928
 NRC 16 maart 1928; Het Vaderland 16 maart 1928
 NRC 15 februari 1928
 NRC 16 maart 1928; Het Vaderland 16 maart 1928.
 Nieuwe Rotterdamsche Courant 26/03/1927
 Nieuwe Rotterdamsche Courant 21/03/1927
 Nieuwe Rotterdamsche Courant 24/03/1927, zie ook artikel in bijlagen
 Nieuwe Rotterdamsche Courant 19/03/1927
 Nieuwe Rotterdamsche Courant 21 en 23 maart 1927;
 Het Vaderland 23 maart 1927
 Het Centrum 23 maart 1927
 Nieuwe Rotterdamsche Courant 23 maart 1927
 New York Times 19 maart 1927
 Nieuwe Rotterdamsche Courant 21/03/1927